

Sygn. akt: III U 284/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 września 2015 r.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Teresa Suchcicka
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Małgorzata Laskowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 23 września 2015 r. w O.

sprawy z odwołania L. R.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w P.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania L. R.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w P.

z dnia 5 marca 2015r. **znak** (...)

orzeka:

1. zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje L. R. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres od 1 kwietnia 2015r. do 31 marca 2017r.;
2. stwierdza brak odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

UZASADNIENIE

L. R. złożył odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 5.03.2015r, domagając się przyznania mu dalszego prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. wniósł o jego oddalenie. W uzasadnieniu wskazał, że ubezpieczony L. R. nie został uznany przez lekarza orzecznika ZUS, ani Komisję Lekarską ZUS za niezdolnego do pracy. Wobec powyższego ZUS odmówił ubezpieczonemu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Sąd ustalił, co następuje:

Decyzją z dnia 21.11.2013r. Oddział ZUS w P. Inspektorat w O. przyznał odwołującemu L. R. (ur. (...)) prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres od 05.10.2013r. do 28.02.2014r., na podstawie przepisów ustawy

z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Po przeprowadzeniu ponownego badania lekarskiego, Oddział ZUS decyzją z dnia 25.03.2014r. przedłużył odwołującemu prawo do pobierania renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres od 01.03.2014r. do 31.03.2015r.

W dniu 21.01.2015r. odwołujący L. R. złożył w Inspektoracie ZUS w O. wniosek o ustalenie dalszych uprawnień do renty z tytułu niezdolności do pracy, w związku ze złym stanem zdrowia. W związku z powyższym odwołujący został skierowany na badanie lekarskie przez lekarza orzecznika ZUS w celu ustalenia istnienia oraz stopnia niezdolności do pracy.

W wyniku przeprowadzonego badania, lekarz orzecznik ZUS w swoim orzeczeniu z dnia 09.02.2015r. uznał, że L. R. nie jest niezdolny do pracy. Z orzeczeniem lekarza orzecznika ZUS odwołujący nie zgodził się i wniósł sprzeciw do Komisji Lekarskiej ZUS. Komisja Lekarska ZUS II Oddział w W. nr (...), po przeprowadzeniu bezpośredniego badania oraz dokonaniu analizy przedstawionej dokumentacji medycznej, w swoim orzeczeniu z dnia 24.02.2015r. także ustaliła, że L. R. nie jest niezdolny do pracy.

Ponieważ orzeczeniem komisji lekarskiej ZUS odwołujący został uznany za zdolnego do pracy, Oddział ZUS w P. Inspektorat w O. zaskarżoną decyzją z dnia 05.03.2015r. odmówił ubezpieczonemu L. R. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy od 01.04.2015r., z uwagi na to, że nie spełniony został warunek z art.57 ust.1 pkt 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Biegli sądowi z zakresu kardiologii i neurologii rozpoznali u odwołującego się: zawał serca ściany przedniej i dolnej z uniesieniem ST leczony (...) ze stentem DES, chorobę wieńcową II klasa (...), nadciśnienie tętnicze, dyslipidemię, drżenie mimowolne oraz zaniki mięśniowe w okolicy nerwu promieniowego o niejasnej etiologii. Stopień nasilenia schorzeń odwołującego się powoduje nadal częściową niezdolność do pracy na okres dwóch lat.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dokumentację odwołującego się zawartą w aktach rentowych I – (...) oraz opinie biegłych (k. 12-14 a.s.).

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie.

Przedmiotem sporu jest decyzja ZUS z dnia 5.03.2015r. Decyzją tą organ rentowy odmówił odwołującemu się L. R. przedłużenia prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Zgodnie z art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U.2013, poz. 1440 ze zm.) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnia łącznie następujące warunki:

1. jest niezdolny do pracy,
2. ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy,
3. niezdolność do pracy powstała we wskazanych w ustawie okresach składkowych lub nieskładkowych albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Według art. 61. Prawo do renty, które ustalo z powodu ustąpienia niezdolności do pracy, podlega przywróceniu, jeżeli w ciągu 18 miesięcy od ustania prawa do renty ubezpieczony ponownie stał się niezdolny do pracy.

Definicję osoby niezdolnej do pracy zawiera art. 12 ust. 1-3 w/w ustawy, który stwierdza, że jest nią osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła

zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy, natomiast częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

W świetle w/w przepisów zasadniczą kwestią wymagającą rozstrzygnięcia w przedmiotowej sprawie, od której zależała skuteczność odwołania L. R. było ustalenie, czy jest on niezdolny do pracy, czy jest to niezdolność całkowita, czy częściowa, oraz kiedy powstała i jaki jest przewidywany okres jej trwania.

Na tę okoliczność Sąd dopuścił w sprawie dowód z opinii biegłych sądowych, lekarzy z zakresu: kardiologii i neurologii.

Biegli rozpoznali u odwołującego się: zawał serca ściany przedniej i dolnej z uniesieniem ST leczony (...) ze stentem DES, chorobę wieńcową II klasa (...), nadciśnienie tętnicze, dyslipidemię, drżenie mimowolne oraz zaniki mięśniowe w okolicy nerwu promieniowego o niejasnej etiologii. Zdaniem biegłych odwołujący się jest nadal częściowo niezdolny do pracy, na okres dwóch lat.

Uzasadniając opinię biegli podkreślili, że odwołujący się był dotychczas ciężko pracujący fizycznie murarzem-tynkarzem. Jest po zawale serca i ma nawrót typowych dolegliwości wieńcowych. Z uwagi na zaniki mięśniowe prawej dłoni (badany praworęczny) razem ze schorzeniami kardiologicznymi sprawność organizmu badanego jest upośledzona w znacznym stopniu jak pracownika fizycznego którego dotychczasowe zatrudnienie wymagało sprawności wszystkich kończyn.

Z powyższą opinią zgodził się organ rentowy. W piśmie z dnia 31.07.2015r. podniesiono, że częściowa niezdolność na dalszy okres jest wynikiem pogorszenia stanu zdrowia – wystąpienia dysfunkcji rąk, z drżeniem oraz zanikami mięśni po stronie prawej (k. 33 a.s.).

W ocenie Sądu Okręgowego opinia wydana przez biegłych, w szczególności biegłej neurolog jest miarodajna dla oceny niezdolności odwołującego się do pracy, a tym samym dla oceny jego uprawnień do renty z tytułu niezdolności do pracy. Opinię wydali bowiem specjaliści z zakresu schorzeń występujących u odwołującego się, po przeprowadzeniu szczegółowych badań i analizie dokumentacji medycznej, a uzasadnienie tej opinii jest przekonywujące i nie budzi zastrzeżeń.

Biorąc pod uwagę powyższe wnioski biegłych i fakt, że odwołujący się posiadał prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy do dnia 31.03.2015r., a od tamtego czasu stan jego zdrowia nie uległ poprawie Sąd uznał, że są podstawy do uwzględnienia odwołania.

Z tych względów Sąd w oparciu o art. 477¹⁴§ 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał L. R. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na dalszy okres tj. od dnia 01.04.2015r. do dnia 31.03.2017r. – o czym orzeczono w punkcie 1 wyroku.

Zgodnie z treścią art. 118 ust. 1a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, Sąd był zobowiązany, przyznając odwołującej prawo do świadczenia, do zamieszczenia z urzędu w sentencji wyroku rozstrzygnięcia w przedmiocie odpowiedzialności organu rentowego odnośnie do nieustalenia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji tj. zarówno przyznającego prawo do świadczenia, jak też jego brak (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28.04.2010 r., II UK 330/09, LEX 604220). W ocenie Sądu Okręgowego w przedmiotowej sprawie brak było podstaw do obciążenia odpowiedzialnością organu rentowego za nieprzyznanie odwołującej prawa do renty z tytułu niezdolności już na etapie postępowania przez ZUS. Kwestia ta była bowiem sporną, wymagającą oceny aktualnego stanu zdrowia L. R..

Mając powyższe na uwadze Sąd orzekł jak w sentencji.